

Daniela Součková

Cesta

Cesta daleká má je, klikatá, šikmá, strmá.

At' do kopce či z kopce furt strmá je.

Touhle cestou dál celý svůj život chci jít
a nikdy z ní nesejít.

* * *

Láska

Láska mocná čarodějka je.

V ráji se zrodila. Jako první milence

Adama a Evu stvořila. Stvořila

je svým kouzlem a tajemstvím, svou
vášní i rozkoší. Láska svá tajemství má
a na každém z nás je používá.

* * *

Srdce

Slyšíš?

Vyrvi mi srdce,

říkám přece.

Ta bolest je veliká,

křik se dokola rozlívá,

jen tahej, žíly přerézávej

až krev ze srdce vylije se,

samo odčerní se, zas vrátí se zpět, lepší, červené,

moje milované.

Alena Kecová

Cestou poznání

Mladý muž jenž básník byl
každého dne tam chodíval
přes tichou temnou ulici
tam na svůj život vzpomínal.

Jen pouhou jednu otázku:
Proč sám tam chodíval?
Snad ani on to nevěděl,
jen okolo tak bloudíval.

Pak potkal ženu klečící,
tváří skoro u země,
díval se na ni a pak řekl:
„Promluvím, uslyší mě?“

Odešel tedy klidně
s pocitem velkého muže,
druhého dne však přišel zas,
a přines jí růže.

Žebračka se jen zvedla,
pohlédla na básníka,
usmála se a pak řekla,
už vím, co znamená láska.

Čekala kdy přijde zas,
čekala však marně,
básník už se neukázal,
tak skončil příběh smutně.

* * *

Jedna stokoruna od mamky,
dělá samé zázraky.
Co si asi koupím,
sama ještě nevím.

Nepoužitá stokoruna od mamky.

* * *

Jeden černoš z Nigérie
zpíval si neustále árie.
Lidem už to vadilo,
použili na něj kladivo.

Malý černoš z Nigérie.

* * *

Božský gentleman z Francie
už týden se zde nemyje.
Jestli je tak božský,
není zcela jasný.

Smrdutý gentleman z Francie.

* * *

Pohádkový medvídek Pú
byl členem rady medvědů.
Kdyby ho tam chtěli,
zřejmě by ho nezabili.

Mrtvý, pohádkový medvídek Pú.

* * *

Jedna Mona z Lisa
má hlavu jak mísa.
Jestli je to móda
zeptáme se Leonarda.

Slavná Mona Lisa.

Kryštof Janíček

* * *

Byla jedna slečna v Praze
byla krásná tuze
ale lhala přec
vylhala si klec

tahle slečna v Praze

* * *

Činy

Lítost vřava vztek
pohroma bolest,
brek

Michal Kulíšek

* * *

Hydro!!!

Ty jsi ukradla mé vodní vědro.
Já na tebe nyní sešlu příšerné vedro.

* * *

Strom

Sakura rudá
stojí sama v pláních
kůra je tvrdá

Nino Zardalishvili

Změní

Je tak krásný, západ u moře,
když víte, že brzy dnešek umře!

Brzy promění se v prach,
ale vy z toho nemáte žádný strach.

Tehdy také umíral den a nastával večer,
když nabral celý jejich život jiný směr.

Seděli, ticho, jen rudých vln šumění
ani netušili, jak vše čas brzy změní.

Rudé srdce topilo se v rozechvělých vlnách,
jakoby chtělo přinést trochu světla i ve vodách.

Náhle byl svět úplně jiný,
v slabé záři zdál se býti hodný, jemný, mírný.

Právě v tu krásnou chvíli se střetl jejich zrak.
Oba stali se otroky citu, bez šance na vykoupení.

Ani netušili, jak vše čas brzy změní

Květina však ještě ani nevykvetla,
když číši ruka jí od stonku odsekla.

Pouta měla být přetrhána.
Byla to veliká rána.

Nakonec čas odloučení nastal
a dostavila se nemoc, na kterou nikdo lék neznal.

Ta nemoc se láska nazývá,
někdy žalostnou a zlou jindy zas přívětivou tvář mívá.

Láska se i pro ně v bolest mění
kdysi ani netušili, jak vše čas brzy změní.

Láska, setkání, v očích druhého zahloubání,
odloučení, smutek, bolest a zklamání.

Okolo byla tehdy krása a vln šumění,
to ještě ani netušili, jak vše čas brzy změní.

Sázka a ztracená láska

Na procházku šla jednou kráska,
potkala jí cestou veliká láska,
nevěděla však, že pro něj to byla jen sázka.

A pak sňal svou masku
a radoval se, že vyhrál sázku.

Do jejího srdce se kůly zabodly,
nechácala jak mohl být tak zlý a podlý.

Vztek ji obalamutil, nechala jej
a on se nyní každý večer modlí.

Za ztracenou lásku se k bohu modlí.

Noc

Když převěsí se přes nebesa temný mrak
a zaplaví mě pocity,
tváří se, jak štědrý mág,
já říkám si, že to jsi ty!

Objevíš se vždy jen v černém
a nakrátko mě navštívíš.
Pak vyprávím o obličejích bledém,
co proklouzl pryč jak myš.

A takhle to je pokaždé,
když chci abys zůstal déle.
Prosím: „Někdo mu to zakažte!“
daleko, cesty na dlouhé míle.

Miluji tě a nenávidím,
každou chvíli na tebe čekám.
Tak ráda tě zas uvidím
a pokaždé před tebou smekám.

Johana Lišková

Malá gorilka

Potomka Kijivu včera,
porodila mládě zcela,
porodila ho v noci,
bylo to těsně po půlnoci!

Po půlnoci na středu,
gorila je ve střehu.
Bratříček či sestřička?
Moja chce as bratříčka...

Gorily jsou ohroženy
neprodávají se v Penny...
Trójská Zoo slaví,
mají tam nový malý.

Kijivu opět rodila,
zvěrolékařka jí radila,
proběhlo to bez problému,
mimino má svojí mámu.

Svět

Nejprve
rozesmějeme se všichni
půjdeme spolu
časem světa
dva kamarádi spolu jdou
světem našim
-cestou...

Voda

Vodo třpytivá
Kde vězíš – studánko?
Stojím tu žíznivá...!

Martina Limpouchová

Cesta

Jsou velká nebesa
pod kterými jdeš
pár mraků nad hlavou
a chladný jarní déšť

Slunce zahalené v plášti
hvězdy z oblaků

a tvoje cesta blátem...
...plná zázraků...

Erupce

Temná hora, rudá zář,
hle sopka a její běsnící tvář

Drama výbuchu, fontána světla,
jak slza po tváři láva na zem skla

Oblak popela, částičky prachu,
tot' velkolepý děj s nádechem strachu.

Příběh z vlaku

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

V prázdném kupé, kde sedím jen já na sedadle 116 u okna zády k směru jízdy v rychlíku 512 z Mnichova je slyšet jen:

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

Napínavá rozprava kol s kolejí
a vítr pohrávající si se záclonou v mém klidném prvním kupé
2. třídy.

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

Krajina kolem rychle ubíhá, čas běží,
když tu náhle se otevřou dveře do mého prázdného kupé.
Vstoupí průvodčí a za

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

se ke mně sklání, je ubohý, má černé vlnité vlasy
a dříve než stačí říci větu, která doprovází jeho povolání
já hbitě s úsměvem odpovím na nepoloženou otázku za
tichého

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

„Z Hořovic na Smíchov, prosím, na nádraží měl polední pauzu“

Mladík se ihned zeptá: „Se slevou?“

„Ne!“

Tak vyjede můj lístek a s podivným přízvukem ke mně: „76.“

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

Už zase do ticha zní.

Poté co mladík odešel ptát se po jízdenkách,
já sedím stále u okna, zase jako předtím jen v ruce pero třímám
a píši:

Tdm, tdm.....tdm, tdm.....

* * *

Smutek

Na větvi seděl havran,
měl barvu temnoty.
Seděl tiše, klidně
v perutích samoty.
Krajina kolem veselím zářila
jen bol v srdci havrana
srdce bez těla.

Tereza Kolářová

Bohužel

Začalo se stmívat,
hvězdy vycházejí na oblaku.
Já chci umět létat,
ale nemohu.
Chybí mi křídla,
co se dá dělat?

* * *

Otázky malého dítěte

Co se stane, když to spadne?
Co se stane, když to zvadne?
Co se stane, když mě píchne?
Co se stane, když se kýchně?

* * *

Kdyby

Kdyby déšť padal nahoru,
kdyby dým klesal níž,
Kdyby stromy vlály bez větru
a slunce bylo blíž.

Lukáš Truksa

Šnek lingvista

Byl jednou jeden šnek

A ten si jednou řek

Že naučí se finsky

A to líp než svinsky

Ten moudrý lingvista šnek.

Bětká Maryšková

Jamajská parafráze

Bud' veleben tvůj hustý, dlouhý dred,
jenž regé lavinou se k tvým uším řítí.
Kdo potkal by tě v noci, ten by zbled.

Ty náš milý rastamane jakpak ti jde mytí?
Zda-li ti s korálky i hnidy v kšticí svítí?
víc pachů v něm než v paměti tvé jest,
víc hospod v něm než na obloze hvězd.

I ta jídla, co jsi v loni sněd,
kdo jest ti blízký-i ten to cítí.
Tvůj hladit vlas je hůř než mořskou vodu píti.

Leckdo by si vlasy s hady splet.
Kalypsó tě v náručí chce míti
neb medúzy máš něžný lehký vzhled.
To se každé ráno musíš dřítí?

Bys medúzy té krásný vzhled moh míti.
Ty jsi kousek výstavní, to na mou čest.
To pravda jasná je a nelze si tě splést.
Vždyť háro máš, jak vyděšený skřet.

Ó nech mě u tvých nohou sníti,
tvůj hladit vlas je hůř než mořskou vodu píti.

Ó pospěš sem a rozjasni nám svět.
Tys, jak na skládce, když člověk najde kvítí.

Ó tys všech nádher světa střed,
máš luzný zjev, jsi úkaz krásy, tys Jamajský ítí,
bez tebe by naše nuda byla pouhé žití.

My chcem ti dredy jako vlečku nést
a projít s nimi šestset prašných cest.
To nezažila bába, to nezná starý děd.

Ó nech mě po svém boku míti.
Tvůj hladit vlas je hůř než mořskou vodu píti.

Poslání:

Jak rozříznutý starý grep
v němž plesnivých zrn korálky se třpytí,
své srdce, plné dredů držím v pěst
ti podávám. Chtěj pořád stejný býti!
Tvůj hladit vlas je hůř než mořskou vodu píti.

insp. Baladou o vlasech mojí paní.

Limeriky

Znám pána z Poděbrad
měl zmrzlinu hrozně rád.
Už mi došla,
pošlu posla.

To říkával pán z Poděbrad

* * *

Stará babička z Rakouska
poslouchala ráda ska.
Zpívala si,
tancovala.

To byla stará, mladá babička z Rakouska.

Paprsky světla

Slunečních paprsků svit
line se v boží klid.
Ulicí se prolíná,
nikdo ho nevnímá.
Celé zemi jas dává,
Egypt nevynechává.

* * *

Měšťák

Jak pohled vzhůru zdá se krásným
a nebe prozářené je sluncem jasným.
Však když z komína vine se kouř
a letadlo vidím, říkám: Huš!!!
Před sebou vidím spoustu paneláků
a né jedinou motorku.
Však když se kouknu o kus dál
vidím zelených lesů pár.
Pod sebou necítím pevnou zem,
protože stojím nad betonem.
Příjemná tráva je až u lesa
a každý měšťák nad ní zaplesá.

Eliška Boukalová

Letní žár poledního slunce

Bylo jednou jedno umyvadlo,
bylo vedro – bylo mu mdlo.
Keramika schla,
trubka mu praskla,
a tak skončilo chudák umyvadlo.

* * *

Ranní Hladina

K jezeru vážky
křídly tiskly hladinu
sakury vůně

* * *

Noční symfonie

Vyhoupł hvězdy
měsíc usadil rozžhnul
cikády umlk

Slzy

Ony, ty krůpěje palčivé lávy.
Jak kapky vlhkých stěn žaláře, skutálely se
po její líci. Ty perly cinkly o kočičí hlavy.

Elíza Zlonická

Malíček

Jsi nejdrobnější,
nejmenší a vystrčený
a přece jsi nejkrásnější.

Prší

Prší a blýská se
blesky mě straší
hromů lekám se
prší...

Potoky v ulicích
brodím se jimi,
když stojím na březích,
nohy kloužou mi.

Peřeje na schodech
možná to tuší,
že čvachtá mi v botech
a prší.

Limeriky

Jedno dítě ze školky
koukalo na motorky
vždyť ta školka
jak motorka

koukalo dítě ze školky.

* * *

Jeden dědeček byl blázen
rozhod se, že koupí bazén.
Běhal sem tam
koupil tamtam

ten dědeček blázen.

* * *

Kapitán na lodi ve víru
říkal si, že není v revíru
„vždyť tu není
žádné dění“
říkal si na lodi ve víru.

* * *

Každý kdo bydlí v Krči
pořád se strašně krčí
skrčenej spí
chodí a jí

každý kdo bydlí v Krči.

Jan Krušina

Má Zem

Hvězda s hvězdou na nebi svítí,
celé nebe jimi plane.
Měsíc stříbrosvitem se třpytí,
když vítr v noci vane.
Cítíš jak je slastné bytí.
Jak je slastné srdce bytí,
v zemi mojí milované.
Když na nebi Luna svítí,
když hvězda s hvězdou plane.
Braň jí, chceš-li tu dál žítí!
V zemi Bohem požehnané,
kde voda čistá k zemi kane,
kde v mnoha barvách kvete kvítí,
kde hvězda s hvězdou na nebi svítí.

* * *

Poslední strana

Nebud' smutná poslední stránko!
Nezůstaneš bíloprázdná.
Dám sem absolutní rým, stránko.

* * *

Dotek motýla.
Něžný vánku dech tu spí,
stromy omývá.

Kateřina Končalová

Jinou

Minuty po minutách plynou
vymýšlíme ňákou jinou
nápady nám ale hynou
protože nám utek s jinou
pupíčky nám pěkně kynou
štíhlé linie nás minou
a my stále s chutnou slinou.
A ejhle máme jinou!

Traktor

Jede traktor po silnici
rychlostí 120
řidič není starý muž
je mu asi 20.
Jede jede po silnici
a pak spatří krakatici
srazit ale tučňáka
to ho vůbec neláká.
Jede jede po silnici
a v krvi má 20
spát se mu chce už
jede si dát 20.

Zima

Když přišla zima
Hned všechno zmrzlo
a zůstalo tak.

Markéta Toulcová

voda, zrcadlo duše

Jak cítit dotek vody,
dívaje se na hladinu,
chtíce zachytit tu hodinu
kdy vnímáš každý dotyk.

Lačně splynout,
jemným čeřením rozvibrovat její duši
v kruzích se zrcadlíci, tu její duši.

Po hladině plout
být jedním živlem
nechat se vynést do výšin
a přec být stále na zemi.

Rozlévající se do široka,
zaplavující s ladností okolí.
Tak jako duše Naše: Chceš.

Mirek Šírek

Ninina plechovka

Necht' odbijí hodiny půlnoc
a po noci dlouhé, plechovku pepsí Nina otevře
vypije-vysaje-až do dna přes
a stálá na dně-kapka zůstane

Nina zkoumá ve své plechové nádobě
jenž koupila za pětku na opatově
a tiše zklepla kapku
a pozřela ji
jednu minutu po pátku.

Tot' příběh celý.

* * *

Modrá obloha
rozkvétají květiny
rozčarování...

* * *

Překrásná je poezie,
tot' krása plná překvapení,
jedna báseň druhou kryje.

Ninino lano

Nina ztratila lano
na prosím pomoz mi
odvětila „Ano.“

Podala pomocnou ruku
řekla: „Vytáhnu tě z toho kluku.“
osudem jí to bylo dáno.

Waldorf schule

Kantorů je plná sborovna
v noci sedají v restauraci Kolkovna
a žáci z noci plní emocí
vymýšlí si spoustu nemocí
tot' ne podvod
tot' kocovna

Petr Janda

D.Ě.D.A.

Jeden starý děda
sloužil KGBěda
zjistil všechno co se dalo
to se mu to naběhalo!
Náš starý KGB děda

Petra Kolínská

Blízký mě

Byl jeden starý ohavný muž,
do prsou vrazila bych mu nůž.

Já nesnášela jsem hovic,
než co ty můžeš říct.

Špatný ten starý ohavný muž.

* * *

Zvláštní normálnosti

Byla jedna dívka sále baletním.
Řekla: „Na školu dostat se – o tom sním!“
avšak matka do špatných náručí ji dala.

Dobrovolně duši odevzdala,
ta dívka v sále baletním.

Radost ze života

On má vše, co si může přát.

On chce – musíš mu to dát.

Otázka „proč“ u něj řečnická není,
požaduje od vás stálé bdění.

Chudoba, nedostatek či nemožné,
to slovo je u něj neznámé.

Radost ze života v majetku se skrývá,
radost ze života u něj s mrzutostí splývá.

Muži! Řekni, co se stane, když...

Opravdu musíš mít vše, o čem sníš?

Mít krásně zdobená vrata a drahá auta –
je tohle snad radost ze života?

Ona ležela na své matraci.

Nemá nic než čtyři stěny s jednou barvou,
a jednu špatnou nemoc... neodvratnou.

Však často štěstím život svůj nazývá,
že živá je a lásku má.

Stačí blízké mít

a neztratit,

tu naději, co převládá

nad strachem, co ona postrádá.

Jen jedna láskyplná nota –
je tohle radost ze života?

Usínat s bolestí,
je to snad neštěstí?
S žalem se probouzet,
dnem jen tak procházet.

Pak zas kvůli blízkým smutnit...
Nechce už truchlit
dívenka, jejíž stěny hlasy mají.
Bolestivé, křičící, ohavné hlasy mají.

Už nechce to nadále poslouchat,
do noci stále na ticho čekat.
Čekat, že uzel se rozmotá –
je tohle radost ze života?

Poslání:

Že radost ze života mít každý den,
to je pro někoho jen hezký den.
Jiný zas s tímhle počítá.
Však otázka zevnitř prosvítá.
Je to snad to či ono, co tím je?
Každý to jinak jmenuje.
Bohatství, trýzeň, láska či lopota –
je tohle snad radost ze života?

Jiří Ptáčník

Proč?

Stékají mé slzy krvavé
jedna po druhé na šíji tvou.
Proč v ruce nůž držím já,
když včera jsi ještě byla mou.

Nikdo tě nenechá odejít v pokoji
ležíš tu v krvi a já toho lituji,
Tvé sípání je jak vánek šedý
a strach na zdech je celý bledý.

Chtěl bych zas jak sponka ve vlasech tvých být
a o tvých očích po večerech snít.
Nechat se znovu na tvých rtech rozplynout
blažený pocit malebně rozvinout.

Tak milá!
Jen řekni proč?
Já vaz musel zlomit ti
a zkalit tvou modř.

Tajemná růže

Ty rudá růže vznešená !
Dokážeš v sobě lásku i krásu míti,
avšak tvé trny, věc na smrt je určená.

Sára Freimannová

Píseň Řecka

Ševelí listy
v korunách stromů
a moře tančí...

Bez názvu

Ach Vy, oči modravé
jako louka plná květů chrp
Vy jste ty jediné pravé

Limerikový nápad

Jedna paní z Basileje
napila se petroleje
nebylo jí zrovna hej
jak tak pila petrolej

ta podivínka z Basileje

Tomáš Blažej

Strom Života

Starý strom stál tiše,
V kmeni ukrývá se duše
Les okolo něho zmizel,
Svou samotu našel.

Za mraky skrývá se slunce,
v sobě nese svit srdce,
z nicoty temná bouře přišla,
do sebe život pohltila.

Hlas větru utichl,
Poslední stín se mihl,
Nekonečný okamžik přišel,
Ten strom v srdci život našel.

Slunce si cestu našlo,
Srdce se rozjásalo,
Listy se zazelenali,
Nový začátek požehnali.

Celý svět náhle ožívá,
Radost, lásku zažívá,
Starý strom však umírá,
Duše jeho se do života rozprostírá.

Matěj Jurásek

Okvětní plátky lotosů,
padají na čerství sníh
a ona?

* * *

Ty, mohutný jasane!
Tvé větve sahají na prapočátek všeho,
všeho bytí i všeho myšlení.

NIC

Nic!
Na začátku nebylo nic,
Pak byla myšlenka ale...
ale stála za nic,
byla taková nicotná.

Pak sem utrhł pomněnku,
Dal jsem jí, do jejích vlasů
a zašeptal, „Vergissmeinnicht“.

Martina Seidlová

Kavárnička

Lidi v kavárničke hačaj,
na co čekaj možná na čaj.

* * *

Něco

Bože

Že

Žena

Na

Námaha

Ha

Hala

la

Láska

ka

Kalhoty

Ty

Týden

En

Energický

Ký

Kýč

Katka Škorpilová

Hladové ráno

Dneska ráno,
bylo málo.
Včera večer
o moc víc.

Někdo nechal celou noc,
našemu psovi plnou moc.
Nad čím?: Nad lednicí.
sežral všechno i s krabicí.

* * *

Kluk

Byl jednou jeden kluk,
ten dělal velký hluk.
„Tiše“ : říkali mu
Neslyšel ani muk,
ten jeden hlučný kluk.

* * *

Motýl

Motýl na stráni,
obrací se tam a sem,
ale né za sluncem.

* * *

Kanál

Bubliny plavou
planoucí plavou vodou,
bubliny plavou.

Jakub Kožíšek

Kůň

Snažíš se být černý kůň,
tím že bílou ničíš,
až však budeš bílý jako stěna
ze strachu z temnoty,
budeš ten poslední.

* * *

Look!

Ejhle květina
málem krásná jako ty
spadla ti do klína.

* * *

Nelze myslet

Má těsně přistřižená křídla se obrací k tvé postavě, já opět
opětuji pohled
a vlastně ještě trochu rozrušeně usednu na zem
proti tobě.

Myslel jsem, že jsem blíž ale křídla blížící se ti, si stříhám sám.

Jak proboha můžu bez opory vzduchu zas vzlétnout?

Až teď snad něco slyším!

Věřím... Kéž bys to řekla dřív...

To – „Ale já přece nelítám!“

* * *

Pondělí

Pěkná ochutnávka týdne,
když se cítím takhle bídně,
musím doufat v úterý
- snad se rány zacelí.

Jáchym Pagáč

[O:]

Ó ty tvoje modroprázdňá mědi

Cuprup Kup rum

Řekla dívka a byla mimem

* * *

ŽÍNĚ

Na východe kvetou muškáty

Na severu běhaj medvědi

U východu smrděj boty

A tam v rohu na jihu

Rád na didgeridoo domorodcům zahraju

Cestuji již třetí rok světem

Ano, tím naším 1+1 bytem

* * *

Klid byl, bude teď

Sekera je jí vlezlá

Země – Klid – Svatba dilina1

Petra Pavlatová

Vzpomínka

Víš co se děje v tom našem kousku světa
na štíhlých stromech ve větvích?
Korálky staly se za brzkého léta
z květů něžných, bílých jak sníh.

Vždycky jsme na ně chodívali
jen s dlaněmi namísto zástěrky.
Na špičkách, prstíky vztahovaly
po perlách s barvou rumělky.

Však teď, když naše cesty se rozešly,
ty sladké plody v plné kráse
chybí mi v mé duši roztoužené!
To nejsou vzpomínky, které by odešly!
Zajdeme na ně někdy zase?

Ba ne, myslím, že ne...

Smutný limerick

Byl jeden básníček z Ameriky,
co uměl skládat jen limericky.

Však smutná to profese
zimou bez peněz třese se.

Pak umřel hlady básníček z Ameriky.

* * *

Špendlík

Maličký krásný špendlíčku!
Papíry držíš na nástěnce, štíhlou nožku
a skleněnou, hrající barvou hlavičku.

* * *

Hněv

Záplavy hněvu, blesky a hromy,
mysl se zatměla ve slabou chvíli.
Zpřevrhat stoly i vyvrátit stromy,
pěsti kam zlobně by udeřily?

Dopadá na dveře noha obra v vši rychlosti,
skleněná váza už strachem se třese.
Co všechno způsobí osoba ve zlosti
pak sama jen, sama následky nese.

Skleněné střepey zaplní podlahu
A dost!...Hněv už je pasé
-osůbka sune se na zemi pomalu...
„Co jsem to provedla zase?

Měla jsem vázičku, teď střepů mám hromadu.“
Maličká naříká, běduje, ptá se...

Hedvika Šmolíková

Uvidím tě někdy?

Opuštěn jsem stál
nevnímaje okolí.
Když v tom mi Amor srdce šípem proklál.
V hlavě jedna myšlenka se mi točí,
uvidím tě někdy?
V hlavě jediný obraz mám
sebe, jak si pohrávám
s tvými vlásky, které jsou jak zlata pásy.
Uvidím tě někdy?
Nemohu jíst, nemohu spát
na jednu věc se musím stále ptát.
Uvidím tě někdy?

* * *

Kapička

Kapička rosy padá
z listu na list přepadává.
Zajímalo by mě jestli někdy přemýšlí
o tom, kam si to namíří
ale očividně spěchá.

* * *

Života květ

Když života květ uvadává
nikdo nechce myslet na ten zvuk,
jak hrobník víko rakve přibouchává.
Tohle je totiž začátek mých muk.

Odešel jsi, pomalu ale odešel
připravena jsem na to býti měla
ale ty jsi měl pro mě stále jen hloupý kašel
a ne rakovinu celého těla.

Pořád jsi se smál
nic jsi znát nedal.
Když vítr kolem vlál
smrti jsi se oddal.

* * *

Jo-an de Vries

Er zijn jonge katjes geboren in het koren
Ze hebben kleine snoetjes, ze besnuffelen de grond
Ze hebben kleine oogjes om te zien en oortjes om te horen
Ze hebben kleine pootjes, daarmee kruipen ze in't rond
Ze zien er goed uit en zijn helemaal gezond
Die jonge katjes die net zijn geboren.

* * *

Toen kwam er een schaduw van voren
Vlug naderbij met de tong uit de mond
Dat was een een grote hongerige hond
Die had zin in de jonge katjes die zijn geboren.

* * *

De jonge katjes lieten zich angstig storen
Door dat monster, ze keken op van de grond
Ze leefden nog even toen waren ze verloren
Hun geluk was voorbij toen de hond hen verslond
Het was namelijk zo dat hij het geen goed idee vond

Dat er jonge katjes zijn geboren

Vojtěch Králík

* * *

Sedí Matěj pod dubem kdosi se mu směje, je to Vojtěch učený
písničku si pěje.

* * *

Jedna paní z Gruzie strašně ráda rum pije, má ho hrozně ráda,
má chlupatá záda, ta jedna zajímavá paní z Gruzie.

* * *

Ruth Růžičková

Bez názvu

Ticho, slabo
ostře tupý táhlý zvuk.
Němé, prázdné,
jsou dotyky jejích ruk.

Sedí a poslouchá
vše ztichlo kolem...
tichý strach v duši má, zkřehlý zajíc běží polem.

Temné, prázdné,
jen v dálce hvězdy blikají...
slepě, rychle
mé srdce bije potají.

To ticho je tak hlasité!
nemůže to snést déle.
Tiše vykřikne
A v tom okamžiku náhle-
navždy... umlkne—

* * *

Rozkvetla jabloň
kvítek se snesl ku zemi
všude je ticho.

Sluneční zář
když spatříš ty,
štěstí zalije tvoje srdce.

* * *

Ó šumivé moře
kdo vejde do hlubin tvých
je mu TAK dobře...

* * *

Ó Hvězdo jasná
když zazáříš na nebi
bytost každá je šťastná.

* * *

Jeden ptáček z Austrálie
měl se zobáčkem patálie.
Se zobáčkem? Proč?
řekl červotoč

chudáku ptáčkovi z Austrálie.